ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ - ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΘΕΡΟΣ ΤΟΥ 1887 - Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

ΙΣΤ'.

ΦΟΣΟΝ προχωροῦσε ἡ νύχτα, οἱ Καλαματιανοὶ ἄφιναν τὰ σπίτια τους καὶ συνέρρεαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, στὸ μέρος ποὺ θὰ γινόταν ἡ καρατόμησις, γιὰ νὰ πιάσουν θέσι. Συναγερμός! 'Αναστάτωσι!... Ἔτσι, ξαγρύπνησαν ὥς τὸ πρωὶ περιμένοντας νὰ παρακολουθήσουν τὸ θλιβερὸ θέαμα...

***

Εἶχε φέξει πειά.

Ὁ ἥλιος σκόρπιζε παντοῦ γύρω τὸ χρυσάφι του. Τὰ πουλιὰ κελαϊδοῦσαν στὰ δέντρα πρόσχαρα. Θάθελε νὰ ζῇ κανένας διπλὰ καὶ τριπλὰ μιὰ τέτοια γλυκειὰ ἡμέρα τοῦ καλοκαιριοῦ, κι' ὄχι νὰ πεθάνη...

Μὰ κανένας δὲν ἀποφεύγει τὸ μοιραῖο του.

Τὸ μαχαῖρι τῆς λαιμητόμου λαμποκοποῦσε ψηλὰ κι' ἄστραφτε στὶς ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου, οἱ δήμιοι 'Αμοιραδάκης καὶ Τελώνης στριφογύριζαν γύρω στὸ ἰκρίωμα ἀνυπόμονοι, σὰν τ' ἄγρια θηρία. Κι' ἔξαφνα ἀκούστηκε μακρυὰ στὸν δημόσιο δρόμο, βαρὺ τράνταγμα ἁμάξης καὶ κάλπασμα ἀλόγων.

Τὸ πλῆθος τοῦ κόσμου συνταράχτηκε.

— Ἔρχεται!... Ἔρχεται!... Τὸν φέρνουν!... χιλιόστομες ἀντήχησαν ἡ κραυγὲς τῶν περιέργων, π' ἀνυπομονοῦσαν νὰ δοῦν τὸ φρικιαστικὸ θέαμα τῆς καρατομήσεως.

Πραγματικά, στὸ βάθος τῆς δημοσίας ὁδοῦ φάνηκε τὸ ἁμάξι ποὺ φερε τὸν ἑτοιμοθάνατο κακοῦργο καὶ οἱ ἔφιπποι χωροφύλακες συνοδοί του.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκριβῶς συνέβη κάτι τὸ ἀπρόοπτο, τὸ σπαραχτικό, τὸ βαθειὰ συγκινητικό. Θρῆνοι, σκουξίματα κι' ἀπελπισμένες κραυγὲς γυναικῶν γέμισαν τὸν ἀέρα. Κλάμματα, ξεφωνητὰ καὶ μοιρολόγια...

Ἡ χιλιάδες τοῦ λαοῦ ἀνατρίχιασαν.

Δέος καὶ συγκίνησις βαθυτάτη κατέλαβε τοὺς πάντας.

Ὅλο αὐτὸ τὸ σύθρηνο, ὅλος αὐτὸς ὁ κοπετός, ἐρχότανε ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δημοσίου δρόμου, τὸν ὁποῖο περνοῦσε γοργὴ τώρα ἡ ἅμαξα μὲ τὸν μελλοθάνατο.

Ἦσαν ἡ Μανιάτισσες συγγένισσες τοῦ Δικαιοπούλου, γρηές, γυναῖκες καὶ κορίτσια, ποὺ χαν πιάσει ἀπ' τὴ νύχτα τὶς ἄκρες τοῦ δρόμου γιὰ νὰ δοῦν γιὰ στερνὴ φορὰ τὸν ἄνθρωπό τους καὶ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσουν, κατὰ τὰ Μανιάτικα ἔθιμα, μὲ θρήνους καὶ μοιρολόγια.

Ὁ θρῆνος καὶ ὁ ὁλοφυρμὸς αὐτὸς κράτησε ἀρκετὰ λεπτά.

Ὁ ψίθυρος τοῦ πλήθους εἶχε σταματήσει...

Τὰ πουλιὰ δὲν κελαϊδοῦσαν πειά...

Σπαραχτικὲς κραυγές, ἀπελπισμένοι θρῆνοι, μοιρολόγια καὶ ξεφωνητὰ ἐτάραζαν τὴν ἤρεμη πρωϊνὴ ἀτμόσφαιρα.

Τὸ ἁμάξι μὲ τὸν κατάδικο ἔφτασε τέλος στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως. Ὁ ἁμαξᾶς χτυπάει τ' ἄλογα νὰ προχωρήσουν μέσα στὸ τετράγωνο ποὺ σχηματίζει ἡ στρατιωτικὴ παράταξις, μὰ αὐτὰ δυστροποῦν καὶ μένουν καρφωμένα στὴ θέσι τους. Τὰ ἔχει φοβίσει ἴσως ἡ λαιμητόμος, ποὺ ὑψώνεται ἀπειλητικὴ ἀνάμεσα στὸ πλῆθος...

Ὁ λαός, βλέποντας τὴν ἅμαξα νὰ σταματάη ἔξω ἀπ' τὴ στρατιωτικὴ παράταξι, ἐπωφελεῖται τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς καὶ τρέχει νὰ δῇ ἀπὸ κοντὰ τὸν Δικαιόπουλο. Ἔτσι, μέσα σ' ἐλάχιστες στιγμὲς τὸ ἁμάξι πολιορκεῖται στενῶς ἀπὸ τὸ πλῆθος, ποὺ διαγκωνίζεται, σπρώχνεται, θορυβεῖ...

Ὁ Δικαιόπουλος, ἀντικρύζοντας τὴν ἀνθρωποθάλασσα αὐτή, τὰ χάνει, κυττάζει γύρω του τρομαγμένος.

Ὁ ἐνωμοτάρχης ὅμως ποὺ τὸν συνοδεύει, τὸ ἀντιλαμβάνεται αὐτὸ καὶ τοῦ ψιθυρίζει στ' αὐτί:

— Γιώργη, θάρρος!...

Ἡ δυὸ αὐτὲς λέξεις κάνουν τὸ θαῦμα τους.

Ὁ Δικαιόπουλος συνέρχεται, ξαναβρίσκει τὴν ψυχραιμία του, πηδάει κάτω ἀπὸ τὸ ἁμάξι καὶ προχωρεῖ μὲ βῆμα στερεὸ καὶ χαμογελαστὸς μέσα στὸ τετράγωνο τῆς στρατιωτικῆς παρατάξεως.

Μὲ τὴν ἴδια ἀταραξία ἀντικρύζει ὁ μελλοθάνατος κατάδικος καὶ τὴ λαιμητόμο. Ἔχει πάρει, φαίνεται, τὴν ἀπόφασι νὰ φανῇ παλληκάρι κατὰ τὶς τελευταῖες του στιγμές.

Οἱ συνοδεύοντες τὸν κατάδικο χωροφύλακες τὸν ὁδηγοῦν τώρα ὀλίγα βήματα πρὸ τῆς λαιμητόμου καὶ σταματοῦν. Πρόκειται νὰ διαβαστῇ ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις.

Ὁ Δικαιόπουλος τὴν ἀκούει ἐντελῶς ἀτάραχος.

Μετὰ τὸ διάβασμα τῆς ἀποφάσεως, οἱ χωροφύλακες παραδίδουν τὸν κατάδικο στοὺς δημίους. Οἱ δήμιοι ὅμως ἀρνοῦνται νὰ τὸν παραλάβουν!... Ἀποτραβιοῦνται πρὸς τὸ ἰκρίωμα διστακτικοὶ καὶ φοβισμένοι.

Τί συμβαίνει ἐπὶ τέλους; Ζητοῦνται ἀπὸ τοὺς δύο δημίους ἐξηγήσεις γιὰ τὴ διαγωγή τους αὐτὴ κι' ὁ 'Αμοιραδάκης δηλώνει ὀρθὰ-κοφτὰ τὰ ἑξῆς:

— Δὲν παραλαβαίνουμε τὸν κατάδικο, ἂν δὲν τὸν δέσετε καλά.

— Μὰ δεμένος εἶνε, ἀπαντοῦν οἱ ἀστυνομικοί.

Πραγματικῶς ὁ Δικαιόπουλος, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς χειροπέδες, φέρει καὶ συμπληρωματικὰ δεσμὰ ἀπὸ χοντρὸ σχοινὶ γύρω στὰ χέρια καὶ στοὺς ἀγκῶνες.

Ἐν τούτοις οἱ δήμιοι, ξέροντας μὲ τί εἴδους ἄνθρωπο ἔχουν νὰ κάνουν, ἐπιμένουν.

— Δὲν εἶνε καλὰ δεμένος. Τὰ δεσμὰ ἔχουν χαλαρωθεῖ. Δέστε τον καλύτερα κι' ἔπειτα νὰ μᾶς τὸν παραδώσετε.

Κατόπιν αὐτοῦ, οἱ χωροφύλακες σφίγγουν ὅσο περισσότερο μποροῦν τὰ δεσμὰ τοῦ καταδίκου.

Ὁ Δικαιόπουλος τὰ παρακολουθεῖ ὅλα αὐτὰ χαμογελῶντας εἰρωνικά. Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα γυρίζει πρὸς τοὺς δημίους καὶ τοὺς λέει:

— Καϋμένοι, δὲν εἶμαι πουλὶ νὰ πετάξω...

Τέλος οἱ δύο δήμιοι παραλαμβάνουν τὸν κατάδικο καὶ τὸν ὁδηγοῦν ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος.

Ὁ Δικαιόπουλος τοὺς ἀκολουθεῖ χωρὶς καμμιὰ ἀντίστασι. Τοὺς κυττάζει ὅμως κάθε τόσο περιφρονητικά.

Μόλις ἀνέβηκε στὸ ἰκρίωμα ὁ μελλοθάνατος κατάδικος, γύρισε πρὸς τὰ πλήθη τοῦ κόσμου καὶ εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Συχωρᾶτε με κι' ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συχωρέση. Εὔχομαι ὁ θάνατός μου νὰ γίνη μάθημα στοὺς ἄλλους καὶ νὰ γλυτώση πειὰ ὁ τόπος μας ἀπὸ τὸ ἄγριο καὶ φοβερὸ ἔθιμο ποὺ ἔστειλε τόσους ἀθώους στὸν ἄλλον κόσμο. Εὔχομαι ἀκόμα οἱ ἀρχηγοὶ καὶ κυβερνῆτες νὰ φροντίσουν νὰ ἐξαλείψουν ἀπὸ τὴ Λακωνία καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τὸν δῆμο Μέσης, τὴ διάκρισι σὲ «Νικλιάνους» καὶ «Φαμέγιους» ποὺ ἀφάνισε τόσον κοσμάκη ἄδικα. 'Εγὼ πεθαίνω σήμερα, γιατὶ ἤμουνα δοῦλος καὶ ἤθελα νὰ ἐξοντώσω τοὺς νέους 'Αληπασάδες, τοὺς Παπαδογκώνους, ποὺ τυραννοῦσαν καὶ μένα καὶ τὴν οἰκογένειά μου. Αὐτοὶ θὰ δώσουν μιὰ μέρα λόγο στὸ Θεὸ, γιατὶ μ' ἔφεραν σ' αὐτὴ τὴν κατάντια...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

□ □ □ □ ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ □ □ □ □

Ὁ Ἕλλην ζωγράφος Δομένικος Θεοτοκόπουλος (Γκρέκο)
(Αὐτοπροσωπογραφία)

σχετικῶς

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει, ὅτι στὸ καταραμένο σπίτι τοῦ Σαμπερὺ ἔχει μείνει ἕναν ὁλόκληρο χειμῶνα ὁ Ζὰν Ζὰκ Ρουσσώ, μαζὺ μὲ τὴν κυρία Ντὲ Βαρέν.

Ἀλλ' εὐτυχῶς δὲν συνέβη κανένα δυστύχημα στὸ μεγάλο φιλόσοφο.

Ἀπὸ τὰ παραπάνω προκύπτει, ὅτι ἐκτὸς τῶν στοιχειωμένων σπιτιῶν, ὑπάρχουν καὶ σπίτια καταραμένα καὶ τόποι καταραμένοι. Τί ἐξήγησι μπορεῖ νὰ δώση κανεὶς σ' ὅλα αὐτά;

Ἔχουν ψυχὴ τὰ πράγματα καὶ οἱ τόποι;

Ὑπάρχουν ἄραγε μυστηριώδη ρεύματα, εὐεργετικὰ ἢ ὀλέθρια, τὰ ὁποῖα ἐκπέμπονται ἀπὸ ὡρισμένα πράγματα ἢ τόπους καὶ ἐπιδροῦν σ' αὐτοὺς ποὺ εἶνε κοντά τους καὶ πρὸ πάντων στοὺς νευρικοὺς καὶ τοὺς ἔχοντας ἀδύνατη θέλησι;

Οἱ ψυχίατροι καὶ οἱ νευρολόγοι δίνουν τὴν ἀκόλουθη ἐξήγησι γιὰ τὶς ἀλλεπάλληλες αὐτοκτονίες στὸ ἴδιο μέρος:

Πρόκειται, λένε, περὶ ἑνὸς εἴδους ἐπιδημικῆς ὑποβολῆς, ἡ ὁποία ἑλκύει τοὺς νευρασθενεῖς καὶ τοὺς μελαγχολικοὺς πρὸς ἕνα μέρος, ὅπου κάποιος ἔκανε τὴν ἀρχὴ αὐτοκτονῶντας. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ γιὰ τοὺς φόνους ποὺ γίνονται ἀλλεπάλληλα στὸ ἴδιο σπίτι.

Ἀλλὰ πῶς ἐξηγεῖται τότε, ὅτι σὲ ὡρισμένες περιστάσεις ἔτυχε ν' αὐτοκτονήση ἢ νὰ κάνη φονικὸ σ' ἕνα μέρος, στὸ ὁποῖο ἔγιναν καὶ ἄλλα παρόμοια τραγικὰ γεγονότα, κάποιος ποὺ δὲν ἤξερε ἀπολύτως τίποτα σχετικῶς;

Ἡ ἐρώτησι αὐτὴ μένει ἀναπάντητη. Κι' ἡ ἀλήθεια σχετικῶς εἶνε μία: Ὅτι πολλὰ μυστήρια μᾶς περιβάλλουν στὴ ζωὴ αὐτή...